

⌘ Zeep | Aflevering 10 ⌘

Christian Deterink

Die rampzalige dag in Hoogburg, die voorgoed een blijvende indruk zou achterlaten op het slaperige provinciestedje en de landelijke media nog vele weken zou bezighouden, begon op de vroege ochtend al in stijl. Toen werd namelijk op aanwijzing van politie-inspecteur Sustrunck het lijk blootgelegd van de grootindustriële van Hoogburg, Brutus Barius.

Het gebeurde op de bouwplaats van het huis in aanbouw van Barius. Daar waren een aantal ingehuurd bouwvakkers de betonlaag voor de toekomstige voordeur aan het blootleggen met een klopboor. Sunstrunck en nog enkele anderen keken in spanning zijgend toe.

Opeens klonk er een geschrokken kreet van een van de bouwvakkers. Beide boren hielden prompt stil en Sunstrunck sprong naar voren. Zijn blik viel meteen op de kalende kruin van wat onmiskenbaar Barius' hoofd was geweest, nu gegoten in het beton. De drillboor had zich voor een deel door het schedeldak van het lijk geboord, waardoor de grijze inhoud zichtbaar was geworden.

"Jezus", bracht de bouwvakker onthutst uit. Dit werd beaamd door de andere aanwezigen, waarvan enkelen een zakdoek naar hun mond brachten en hun gezicht afwendden.

"...Brutus, niet Jezus!", mompelde Sustrunck in zichzelf.

"Wat zei je?", vroeg de commissaris die naast hem stond.

"Ahem.. I-ik weet wie de dader is, commissaris!"

Deze liet een tevreden knor horen en zei toen ferm: "Wat sta je hier dan nog, Sustrunck. Als de wiedeweerga arresteren zou ik zeggen!"

Sustrunck knikte, draaide zich op zijn hakken om en stampte het terrein af. Hij wenkte twee agenten die met hem meeliepen.

De commissaris verplaatste zijn blik weer naar de gestolde doodsstrijd van de industrieel die overduidelijk was gestikt in het beton. De afhandeling van deze zaak zou niet fraai worden, peinsde hij.

"Boor het lijk maar uit mannen", beval hij.

Onwetend welk sensationeel nieuwsfeit zich elders in het stadje voltrok werkte Arnold L. de Graaf zich moeizaam door een wc-raampje van het hoofdgebouw van Barius Cosmetics. Hij was nog altijd gefascineerd door dit bedrijf en hij had sterke vermoedens dat er zaken gebeurden die het daglicht niet konden verdragen maar die wel erg geschikt waren als materiaal voor het doorbraak-artikel van een aanstormend onthullings-journalist. Vermoedens die nog eens gestaafd

werden door de plotselinge wilde staking onder het personeel. Om al die redenen was hij nu bezig het bedrijf heimelijk binnen te dringen. Op zoek naar antwoorden.

De Graaf kwam onzacht terecht op de wc-pot en wankelde de pijn verbijtend de deur uit. Vanuit de toiletten kwam hij uit op een verlaten gang en na een lange wandeling kwam hij uit in de centrale fabriekshallen. Hij beseftte dat hij geluk had met de staking, hij kon nu ongehinderd rondneuzen.

De Graaf keek onderzoekend om zich heen terwijl hij door de uitgestorven fabrieksruimte dwaalde. Peinzend pakte hij een flacon shampoo van een lopende band en draaide die rond voor zijn ogen. Tja, hier waren weinig schokkende zaken te zien, kon toch wel geconcludeerd worden. De Graaf besloot dan ook de centrale controleruimte maar eens aan een inspectie te onderwerpen. Na de beklimming van meerdere trappen vond hij deze. Het bleek een ruimte te zijn als een luchtverkeersleidingscentrum; het keek uit op de bedrijvigheid beneden in de hal en was gevuld met een respectabele hoeveelheid bedieningspanelen en computers. De Graaf bladerde ongeduldig door wat achtergelaten klappers, maar vond niets schokkends, laats staan begrijpelijks. Daarom onderwierp hij de bedieningspanelen maar aan een onderzoek. Zonder dat hij het zelf door had klapte hij echter een schakelaar of zo om, waarna alle panelen en computers opeens als een monster op de loer tot leven kwamen.

"Godsklere", fluisterde De Graaf geschrokken door de plotseling oplichtende lichtjes modules en panelen. Hij tuurde door het raam en zag tot zijn verbijstering dat de hele fabriek beneden nu tot leven was gekomen. Machines draaiden op volle toeren en loopbanden maakten weer hun rondjes.

De Graaf keek vertwijfeld rond en beseftte dat hij bij God niet wist hoe hij al die machines aan had gekregen. En dus wist hij ook niet hoe hij ze weer uit kon krijgen. Het zweet liep nu over zijn voorhoofd. Zomaar wat proberen dan? En als er nog meer misging? Plotseling beseftte De Graaf dat er een kans was dat er nog een bewaker in het pand rondliep. Wat als die hem hier vond? De schande! De Graaf maakte zijn beslissing snel en beslist: hij koos het hazenpad.

Inderdaad was De Graaf niet de enige persoon in de bedrijfsgebouwen. Ook Frederique en Darius Barius waren aanwezig, maar die bevonden zich in de directie-vertrekken waar het geluid van de fabriek niet tot doordrong. Darius Barius had zich, nog onwetend van de vondst van zijn vaders lijk die ochtend, in de boekhouding van zijn bedrijf begraven, terwijl Frederique hem de stukken aangaf. Hij was op zoek naar eigendomsrechten, stakingsbepalingen, arbeidscontracten, kortom alles dat hem kon helpen in zijn strijd tegen zijn muitende en koppig stakende personeel. Zijn afgekloven vingers schoten schichtig langs de dossierteksten terwijl hij onbewust in zichzelf mompelde.

Frederique keek hem mistroostig aan. Ze was in gewetensnood. Was het wel zo'n goed idee geweest om Darius Barius te helpen en hem toegang tot het pand te verschaffen? Maar ja, ze vond hem zo zielig, ze had het gevoel dat ze wel moest. Ze had altijd de zwakkeren geholpen, en waarom nu niet? Toegegeven, hij was altijd een ettertje geweest, maar misschien had hij gewoon

nog een kans nodig. Zuchtend overhandigde Frederique het zoveelste dossier aan Darius en zette ze de twijfels van zich af.

Berni Glor knipperde met haar ogen en keek verdwaasd om zich heen. Ze lag stuiptrekkend op haar rug naar de hemel te staren. De lucht leek te bewegen als de flanken van een krankzinnige buikdanseres. Waar was ze? Wat deed ze hier? Ze wist het niet. Ze moest geslapen hebben, of in een roes gezeten hebben, maar ook dat wist ze niet zeker. Het enige dat ze zeker wist was dat ze dringend een shot nodig had. Ze trilde over haar hele lichaam en zweette als een topsporter na een dito prestatie.

Ze wankelde overeind en tastte in de zakken van haar smerige broekrok. Haar hand sloeg om een spuit en een vol zakje drugs. De goden waren met haar! Ze had nog een shot heroine over! Ze greep de spuit en het zakje stevig vast en grijnsde als een heks die een kostbaar amulet veroverd heeft. Schichtig keek ze om zich heen. Ze bevond zich in het achtersteegje achter de plaatselijke supermarkt van Hoogburg, zag ze. Weliswaar rustig maar toch niet geschikt als plaats waar ze zichzelf de drugs zou toedienen, vond ze. Toen vielen haar ogen op de deur van het magazijn van de supermarkt. Deze stond open! De goden waren haar echt welgezind besloot ze, terwijl ze de deur open trok en tot haar genoegen zag dat de magazijnruimte donker en verlaten was.

Voorzichtig sloop ze naar binnen en installeerde zich in een hoek van de ruimte die uitermate geschikt leek om te dienen als poort naar de andere dimensie; die van een zorgeloze, prachtig gekleurde wereld vol verwondering en extase. Berni Glor greep de toegangsbewijzen naar deze wereld vast: de spuit, de heroine en een verbogen lepel die ze zou gebruiken om met het vuur van enkele lucifers de boel voldoende te verhitten. Ongeduldig ging ze aan de slag.

Kas had die ochtend al vanaf een uurtje of vijf het huis van Frederique Marnix in de gaten gehouden. Alhoewel hij uren had moeten wachten op enige vorm van beweging had hij geen moment verslapt. De woede brandde in hem als een krachtig vuur en het koele metaal van het pistool in zijn handen gaven hem het ijzeren geduld om het moment af te wachten waarop hij eindelijk zijn ultieme daad van rechtvaardigheid zou kunnen uitvoeren.

Rond de klok van half negen was Frederique verschenen en zijn hart was opgesprongen in tomeloze adoratie en liefde voor haar. Met tegenzin moest hij toezien hoe ze de fiets uit het schuurtje had gehaald en was weggegaan.

Vervolgens had Kas nog enkele uren moeten wachten tot uiteindelijk Freek was verschenen, zoals gewoonlijk uitgebreid kontkrabbend en ontbijtend voor de tv. De verschijning van de weinig representabele Freek had op Kas gewerkt als een rode doek op een stier, maar hij had zijn geduld bewaard.

Nog later, zo rond de klok van elf, was Freek opgesprongen en de voordeur uitgelopen. Kas had hem van dichtbij gevolgd, maar dat was de luie bouwvakker niet opgevallen. Die had meer aandacht voor het passerende vrouwelijke schoon. Tenslotte was Freek de plaatselijke supermarkt binnengelopen waar hij geïnteresseerd was gaan bladeren in de pornoboekjes in de bladenafdeling.

Daar stond Freek nog steeds, terwijl Kas nu zogenaamd turend in een vrieskist vol ingevoren bonen en doppers, hem in de gaten hield. Kas had niet in de gaten dat enkele bekenden langs hem heen liepen, zoals Arjen en Klaartje, hij wist alleen dat de woede langzaam maar zeker zijn geduld verzengde. In gedachten zag hij steeds maar weer voor zich hoe hij de kogels in zijn pistool zou leegpompen in het verdoemde lichaam van deze afschuwelijke bruit.

"Hai, Kas", zei iemand.

Kas keek verstoord om zich heen en zag dat Jos getooid in een schortje van de supermarkt dozen ingevoren kiprondo's in de vrieskist pakte. Kas besepte dat de groet enigzins sarcastisch had geklonken.

"Oh hai", zei hij afgeleid terwijl hij zich naar haar omdraaide. Dat was niet slim. Zijn jas verschoof en het pistool achter zijn broekriem was nu duidelijk zichtbaar. De toch al enorme ogen van Jos groeiden in verbijstering en toen gilde ze verbijsterd: "een pistool!"

"Kut", dacht Kas. Toen merkte hij vanuit zijn ooghoeken dat Freek gealarmeerd opkeek uit de boekjes met hetzelfde thema. Hij besepte in een oogwenk dat hij de zaak maar op een manier kon redden. Zonder nog te twijfelen greep hij Jos bij de keel en hield haar als een schild voor haar, terwijl hij met zijn andere hand met het pistool zwaaide en een schot loste.

"Liggen allemaal", brulde hij. Alle aanwezigen begonnen hysterisch te gillen maar hadden nog genoeg gezond verstand om zich zonder verdere bedenkingen op de tegelvloer te werpen...

Niet veel eerder waren ook de gevoelens in een ruimte naast de supermarkt ronduit moorddadig te noemen. Het was de woonkeuken van Dennis Geurts waar Sjon probeerde in te praten op de heer des huizes, Dennis dus. Deze gaf echter geen duimbreed toe: het vuurwerk van Sjon moest binnen een dag uit het magazijn van de supermarkt weg zijn, of het zou niet goed gaan met Sjon, zo was de boodschap.

"Godverdomme Dennis, luister nou!", probeerde Sjon nog.

"NEE!!", baste Dennis.

Dit brak blijkbaar het dunne vliesje tussen de rede en de woede bij Sjon. Zonder zich nog te bedenken plantte hij zijn vuist op Dennis' kaken. Daar braken voelbaar enkele tanden af, maar dit was juist een extra stimulans voor de nu uitzinnige Sjon.

"Klootzak, klootzak!!", brulde hij terwijl hij bleef inslaan op de in elkaar vallende Dennis, die zich wanhopig probeerde te beschermen tegen de uithalen. Dennis zakte ineen op de linoleumvloer terwijl Sjon bleef inschoppen op het nu roerloze lichaam. Ergens ver weg in de roes van Sjon klonk een hoog irritant gepiep dat hij niet thuis kon brengen. Hij werd weer enigzins tot de werkelijkheid teruggeworpen en zag dat het Kitty was, die hysterisch stond te hijgen en piepen. De vocale kwaliteiten van deze ex-zangeres bleken zowaar nog slechter dan vermoed. Ze wist er niet eens een muzikale maar vooral luide hoge C uit te brengen.

Sjon stapte op Kitty toe om haar de mond te snoeren. Als op commando viel de rondborstige dame echter zelf al flauw waarna ook het gepiep stakte.

"Shit", dacht Sjon nu hij weer kon nadenken, "ik kan die Dennis wel doodgeschopt hebben..." De paniek welde in zich op en hij keek verward om zich heen. Wat nu?

Zijn gedachten werden verstoord door een harde knal vanuit de supermarkt. Wat gebeurde daar nu weer in godsnaam? Toch geen vuurwerk van hem? Gealarmeerd rende hij naar de deur naar de winkelruimte en rende de supermarkt binnen...

